

[Aksel Larsen.]

saakaldte „Forsvarer“, Højesteretsadvokat Henriques, holdt en mere kommunistfjendtlig og hadsk Anklagetale, end vi har hørt nogen Statsadvokat holde overfor anklagede Kommuniste. Det er Princippet: Retsplejens Offentlighed, som det haandhæves!

I Forbindelse hermed kommer vi atter til Socialdemokratiets Program, som jeg naturligvis ikke vil forlange at Justitsministeren skal henholde sig til, men som jeg har fremdraget, fordi jeg tænkte mig Muligheden af, at Statsministeren vilde have taget Ordet — og jeg tænker mig endnu Muligheden, den beskudte Mulighed af, at et eller andet herværende æret Medlem af det socialdemokratiske Partis Rigsdagsgruppe skal finde Foranledning til at komme ind paa dette Program, hvori der udtrykkeligt forlanges „offentlig og mundtlig Retspleje“, „Sikring mod Misbrug af Varetægtsarrest“, og at „Lovovertrædelser, der er en Følge af de sociale og politiske Klassekampe, ikke maa behandles som Forbrydelser“. Jeg ved godt, at man indenfor Socialdemokratiet paatænker at revidere Partiprogrammet af 1919; der er endnu for meget Anstrøg af Socialisme og Klassekamp i det; men endnu i hvert Fald er det altsaa gældende, ja, ikke gældende i den Forstand, at det skal efterleves eller gennemføres af Partiets Ledere, men gældende i den Forstand, at det endnu ikke officielt er forandret ved Kongresbeslutning.

Og her er det, vi angriber Regeringen, fordi vi udmærket vel ved, at Regeringen har den administrative Myndighed til at gennemføre en anden Behandling af Sager mod fængslede Arbejdere, fordi vi udmærket vel ved, at Regeringen har den administrative Myndighed til at gøre Undtagelser fra Reglerne for Straffafsoning. Der findes f. Eks. et Fængselsreglement for Vridsløselille Straffeanstalt, hvori det udtrykkeligt hedder, at Justitsministeren har Ret til at gøre Undtagelser fra dette Reglement, og i adskillige Tilfælde, hvor det ikke drejede sig om en Nakskovarbejder, men om Folk, hvis sociale Stilling og hvis Forbrydelser var af en saadan Art, at den sikrede dem en ganske anden Behandling ved Københavns Byret og ved Landsretten end den, der bliver Kommuniste og Arbejdere til Del, i adskillige saadanne Tilfælde har vi set, at saadanne Folk kunde faa indrømmet Undtagelsestilstande under Afsoningen af deres Straf paa Vridsløselille Straffeanstalt. Det kan altsaa praktiseres, og det bliver praktiseret, men ikke overfor Arbejdere, kun overfor Overklasseforbrydere.

Hvad Amnesti angaar, er det jo intet Argumēt at henvise til en Form af Amnesti, som man havde i 1906. Naturligvis er det givet, at Amnesti kan gennemføres paa 2 Maader, enten ved Vedtagelse af en Lov desangaaende eller ved kongelig Resolution. Vi spørger Regeringen, om den agter at betræde nogen af disse 2 Veje, og vi understreger, at det drejer sig om Arbejdere, der er fængslet, om Arbejdere, der er rejst Sag imod. Der var jo en Gang, da man ikke var saa bange for at gennemføre en almindelig Amnesti; det var i 1920 — men da var der ganske vist ogsaa nogle Medlemmer af dette ærede Ting, som havde begaaet Ting, der utvivlsomt gjorde dem strafskyldige i Henhold til Strafferetsplejen, saa da var maaske Amnestien mere paakrævet og mere nærliggende at faa Øje paa.

Endnu en Bemærkning til Belysning af de Metoder, Politiet anvender, naar det drejer sig om disse Sager mod Kommuniste. Den angaar Adelgade-Sagen. Jeg skal ikke her komme ind paa den Pressepolemik, der paa Initiativ af Politiet blev ført mod vort Parti, men kun henvise til, at Politivadvokat Lotinga kun bestræbte sig for een Ting: at faa afhørt og om muligt anholdt de flest mulige Kommuniste og de færrest mulige Socialdemokrater. I Henhold til de af Socialdemokrater selv til Rapporten afgivne Forklaringer var der mindst 25 Socialdemokrater med ved Bataljen i Adelgade mod de 6 Kommuniste; af disse har højst 13 været afhørt, og man maa ikke alene rejse det Spørgsmaal til de 12 eller flere, som ikke har været afhørt, og som ikke har meldt sig, men ogsaa til det socialdemokratiske Parti: hvorfor er ikke de øvrige blevet afhørt? Man maa stille det Spørgsmaal til Hr. Politivadvokat Lotinga, hvorfor han ikke har efterforsket, hvem der i øvrigt var med. Hvad er Grunden hertil?

Jeg ønsker her at fastslaa, at Kommunisterne selv direkte eller indirekte har meldt sig til og stillet sig til Partiets Raadighed i denne Sag. Samtlige Kommuniste, som var med i Adelgade, har ikke forsøgt at skjule sig, har ikke forsøgt at unddrage sig et eventuelt Ansvar, har ikke forsøgt at snakke sig fra deres Meddelagtighed, men har selv med aaben Pande sagt: Ja vel, vi var med; det gik saadan og saadan for sig.

Selve Sagen finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa, fordi selv den borgerlige Presse med Undtagelse af et lille Organ, der udgives af spiritusinteresse-rede eller spiritus-kapitalistisk interesserede